

[Albrechtsen]

gen sinde har løftet en finger for at hindre deployeringen. Imidlertid er det vigtigt, at den folkelige modstand imod denne oprustning kan vokse sig stærk. Derfor er det vigtigt med oplysninger.

Derfor bedes ministeren offentliggøre hovedindholdet i den statusrapport om gennemførelsen af Montebellobeslutningen, herunder hvilket antal af de forskellige nye atomvåben der allerede er deployeret. Det ønskes også oplyst, hvor mange nye våben ministrene på NPG-mødet – i strid med Folketingets dagsorden – har aftalt at opstille i løbet af 1987 og i hvert af de følgende år.

Det ønskes endelig oplyst, hvor mange af de nye våben der vil blive opstillet i enhedskommandoens område, og hvor mange der siden 1983 allerede er opstillet i Slesvig-Holsten, og det ønskes oplyst, i hvilke depoter i Slesvig våbnene vil blive opbevaret. Dette er ikke mindst nødvendigt at vide, således at der kan arrangeres demonstrationer ved disse depoter.

Svar (29/5 87):

Forsvarsministeren (Engell):

I mit svar af 19. maj på spørgsmål nr. S 1179 har jeg allerede oplyst, at der ikke under NPG-mødet i Stavanger blev taget stilling til planer om en forøgelse af antallet af atomvåben i Europa.

Hvad angår status i gennemførelsen af Montebellobeslutningen, er de nærmere oplysninger af åbenbare grunde højt klassificerede. De kan derfor ikke offentliggøres. Det kan dog oplyses, at man er forud for tidsplanen med hensyn til tilbagetrækningen af atomvåben fra Europa. Som bekendt omfattede Montebellobeslutningen en reduktion på 1.400 a-våben ud over de 1.000, som det allerede ved dobbeltbeslutningen i 1979 blev besluttet at fjerne.

Som jeg tidligere har redegjort for i Folketinget, træffes der ikke ved NATO-ministermøderne afgørelser vedrørende Montebellobeslutningens gennemførelse, hverken vedrørende tilbagetrækningen eller evt. omplaceringer og forbedringer af de resterende våben. Forhandlingerne sker mellem Saceur og de direkte berørte lande.

Sammensætning, udrustning og placering af de enkelte medlemslandes forsvarsstyrker

sker i øvrigt på grundlag af suveræne nationale beslutninger.

Spm. nr. S 1209

Til *undervisningsministeren* (21/5 87) af:

Poulsgaard (FP):

»Hvor stor er mankoen i den nuværende uddannelse af sygeplejersker m.v., og hvad vil ministeren gøre for at rette op herpå?«

Begrundelse

Folketingets allervigtigste opgave er at sørge for, at landet har et godt sundhedsvæsen. Nøglepersoner her er sygeplejersker, sygehjælpere, sundhedsplejersker m.v.

Det var derfor deprimerende, at næstformanden i Dansk Sygeplejeråd, Benny Andresen, udtalte, at der om få år vil være drastisk mangel på arbejdskraft på området. Ministeren har ikke nogen vigtigere opgave end at hindre, at dette sker. Han opfordres derfor til nøje at redegøre for behovet på området, for, hvad der kan forventes at være til rådighed af arbejdskraft, og for, hvilke initiativer han vil tage for at udvide uddannelseskapa-
citeten.

Svar (1/6 87):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg er bekendt med, at Dansk Sygeplejeråd via sine amtskredse med mellemrum har foretaget opgørelser af antallet af ubesatte sygeplejerskestillinger. I 1986 blev antallet af ubesatte stillinger således af sygeplejerådet opgjort til ca. 1.200 i januar, 1.900 i juni og 1.600 i december omregnet til fuldtidsstillinger.

I henhold til den særlige 1.000 plads-aftale fra 1982 blev uddannelseskapa-
citeten ved en række sundhedsuddannelser forøget gennem de følgende år. For sygeplejerskernes vedkommende skulle kapaciteten øges med ca. 250 pladser. Rent faktisk er kapaciteten dog øget fra 2.126 i 1981 til 2.391 ved udgangen af 1986. Denne forøgelse af optagelseskapa-
citeten vil således bidrage til at afhjælpe en mangel på sygeplejersker.

Som jeg har anført ved flere lejligheder, vil jeg ikke umiddelbart afvise, at der eksisterer mangel på sygeplejersker. Man må imidlertid erkende, at en yderligere udvidelse af